

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobkyně: A. P.,** zastoupené JUDr. Jaroslavem Kloudou, advokátem se sídlem Praha 6, Dejvická 46, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3,** o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 3/2003 – 21 ze dne 27. 2. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Jaroslavu Kloudovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-4591/VL-11-02-TZ-2002 ze dne 11. 10. 2002. Tímto správním rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České

republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 325/1999 Sb.“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť stěžovatelka přišla do České republiky z Polska, tedy z třetí bezpečné země. Zároveň žalovaný vyslovil, že se stěžovatelce neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 cit. zákona a že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Soud dospěl k závěru, že stěžovatelka měla možnost v průběhu své cesty do České republiky požádat o ochranu v Polsku, a že tedy správní orgán, aplikující na případ stěžovatelky § 16 odst. 1 písm. e) cit. zákona nepochybil. Odkázal přitom na argumenty obsažené v rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 2 Azs 5/2003 ze dne 21. 8. 2003 (judikát publikovaný pod č. 18/2003 Sb. NSS). Krajský soud dospěl k závěru, že zbylé výroky ve správním rozhodnutí, tj. o neudělení azylu podle § 13 a § 14 cit. zákona a o neexistenci překážek vycestování podle § 91 téhož zákona, jsou v situaci, kdy je rozhodováno ve smyslu § 16 cit. zákona, nadbytečné. Soud nadto neshledal v odůvodnění těchto výroků žádné pochybení. Poukázal totiž na skutečnost, že žádost o udělení azylu, kterou v České republice podal stěžovatelčin manžel, byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta, takže udělení azylu podle § 13 cit. zákona u stěžovatelky použít nelze. Pokud jde o § 14 cit. zákona, soud uvedl, že na udělení humanitárního azylu neexistuje právní nárok a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. O překážkách vycestování podle § 91 cit. zákona je pak správní orgán podle soudu povinen rozhodnout pouze tehdy, pokud bylo rozhodováno o neudělení nebo odnětí azylu, což v daném případě nebylo. I zde však krajský soud nad rámec takového závěru uvedl, že život stěžovatelky není v případě jejího vycestování ohrožen ve smyslu § 91 cit. zákona. Celkově měl soud za prokázané, že žalovaný správní orgán zjistil skutkový stav věci pro posouzení žádosti stěžovatelky dostatečně, jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem a vady správního řízení nebyly shledány. Vzhledem k těmto skutečnostem krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu. Uvádí, že při projednávání její žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu. Žalovaný podle ní nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl. Dále má stěžovatelka za to, že důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, čímž došlo opětovně k porušení § 32 odst. 1 správního řádu a dále § 34 odst. 1 téhož zákona; správní orgán tak podle ní nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Stěžovatelka dále uvádí, že je ve své zemi ohrožena na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. Poukazuje, že v zemi původu není možné obrátit se na policii, protože tím by se člověk sám vystavil persekuci. Domnívá se, že jí měl být udělen humanitární azyl. Odkázala v této souvislosti na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Cruz Varas* a *Vilvarajah* a na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatelka uvedla, že žalovaný vycházel pouze z obecných zpráv a nepřihlédl k její konkrétní situaci, neboť nehodnotil, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelka není a nebyla ohrožována na životě. Její vlastní tvrzení tak nebyla podle jejího názoru vyvrácena. Stěžovatelka zopakovala, že byla vystavena pohrůžkám násilí. Pokud jde o jí tvrzenou nesprávnost výroku o neexistenci překážky vycestování, stěžovatelka uvedla, že má obavy z toho, že by ji ti, kteří jí a jejímu manželovi vyhrožovali a ohrožovali je na životě, v Polsku dostihli a své výhružky mohli uskutečnit. Za této situace požádala

o azyl v České republice, i když je Polsko považováno za bezpečnou zemi. Stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost o udělení azylu byla stěžovatelkou podána dne 5. 10. 2002 a pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelkou proveden dne 8. 10. 2002 v přijímacím středisku V. L. Pohovor byl na žádost stěžovatelky veden v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka. V žádosti o udělení azylu stěžovatelka za její důvod označila skutečnost, že její manžel na Ukrajině podniká a mafie po něm požadovala peníze. Protože jim neplatil, mafie mu začala vyhrožovat. Bylo jim vyhrožováno zabitím, pokud nezaplatí; na policii se však stěžovatelka neobrátila. V rámci pohovoru upřesnila, že jejímu manželovi bylo vyhrožováno, že jej zabijí a ji znásilní, pokud nezaplatí požadovanou částku, a to proto, že si otevřeli obchod na území mafie. Na policii se neobrátili, neboť jim mafie řekla, že pokud tak učiní, budou na tom ještě hůř. Jiné potíže podle svých slov na Ukrajině neměli. Do České republiky se dostala linkovým autobusem K. – P., který jel přes Polsko. Cesta přes Polsko trvala cca 10 až 12 hodin. S polskými státními orgány se stěžovatelka setkala při kontrole na hraničních přechodech. Na ukrajinsko-polské hranici musela vystoupit z autobusu, na polsko-české hranici jim byly kontrolovány cestovní doklady, ale z autobusu nebylo třeba vystoupit. Během cesty Polskem měli nadto několik přestávek, ona vystoupila pouze jednou, na benzinové pumpě, kdy šla na toaletu. V průběhu cesty nebyla nikým ani ničím omezována v pohybu. Pro podání žádosti o azyl v České republice se rozhodla už na Ukrajině, neboť nevěděla o možnosti požádat o něj v Polsku. Domnívá se, že vzhledem k bezvízovému styku Polska a Ukrajiny by je mafie v Polsku našla. Žádná okolnost jí však v podání žádosti o azyl v Polsku podle jejích slov nebránila a s tamními státními orgány žádné problémy neměla. Stěžovatelka rovněž v průběhu správního řízení potvrdila, že proti ní nikdy nebylo vedeno správní řízení a že nikdy nebyla ona ani nikdo jiný z rodiny členem politické strany či hnutí. Pro případ návratu se obává banditů, kteří jim vyhrožovali.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Krajský soud v Hradci Králové svým usnesením č. j. 28 Az 3/2003 - 42 ze dne 15. 8. 2004 ustanovil stěžovatelce na její žádost pro řízení o kasační stížnosti zástupcem pana JUDr. Jaroslava Kloudu, advokáta.

Podle § 16 odst. 1 písm. e) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Podle § 16 odst. 2 cit. zákona lze takové rozhodnutí vydat nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení o udělení azylu.

Podle § 2 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. se bezpečnou třetí zemí rozumí stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Stát není bezpečnou třetí zemí, pokud na něj lze vztáhnout překážky vycestování podle § 91.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti a z pohledu (zejména) citovaných právních norem, avšak shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle zjištění Nejvyššího správního soudu v daném případě důvody pro zamítnutí žádosti stěžovatelky jako nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. byly dány. Ve správním řízení bylo dostatečným způsobem zjištěno, že stěžovatelka přišla z Polska, tedy ze státu, který lze považovat za třetí bezpečnou zemi ve smyslu § 2 odst. 2 cit. zákona, a naopak nebylo prokázáno, že v jejím případě Polsko za takovou zemi považovat nelze. Krajský soud správně uvádí, že cizinec má o azyl požádat v třetí bezpečné zemi, jíž při cestě do České republiky projížděl, nebyl-li fyzicky omezen v možnosti zde o azyl požádat, neboť právo na azyl není právem na výběr země, kde by žadatel o azyl chtěl žít (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 17/2003 - 45 ze dne 23. 10. 2003). Azylové řízení je do značné míry založeno na principu, že cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody tak, jak to správně uvádí ve svém rozhodnutí i krajský soud. Závěr o tom, že Polsko je třetí bezpečná země ve smyslu cit. ustanovení, má oporu ve správním spise, mj. ve zprávách ministerstev zahraničních věcí České republiky a USA o situaci v této zemi. Rovněž informace o úpravě azylového řízení v Polsku, jež jsou obsaženy ve správním rozhodnutí, svědčí tomuto závěru. Ten naopak nebyl ve vztahu ke stěžovatelce vyvrácen ani jejím tvrzením, že v Polsku může být dohledána osobami, které ji, resp. jejímu manželovi, na Ukrajině vyhrožovaly, snáze, než v České republice. Pro hodnocení jakékoliv třetí země ve smyslu § 2 odst. 2 cit. zákona je rozhodující, zda se do ní může cizinec vrátit a požádat v ní o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Stěžovatelka dovozuje, že by případně mohla být pronásledována ukrajinskou mafií i v Polsku. Pojem pronásledování musí být však i v kontextu § 2 odst. 2 cit. zákona vykládán v souladu s jeho definicí podanou v § 2 odst. 6 téhož zákona. Pronásledování musí být vždy spojeno s dotyčným státem, resp. jeho státní mocí, a to buď tak, že pronásledování vykonává, podporuje nebo trpí přímo uvedený stát, nebo že tento stát není schopen poskytnout osobě ochranu před takovým jednáním. Z podkladů shromážděných ve správním spise, jež se promítly do rozhodnutí žalovaného, vyplývá, že Polsko není zemí, která by vykonávala, podporovala nebo trpěla pronásledování ve smyslu cit. ustanovení, popř. která by nebyla schopna před takovým jednáním soukromých osob, jež by mohlo mít povahu pronásledování, poskytnout osobám zdržujícím se na jejím území dostatečnou pomoc. Z tohoto pohledu je třeba odmítnout případný závěr, že Polsko nesplňuje podmínky proto, aby bylo prohlášeno za třetí bezpečnou zemi ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., když za takovou zemi ji obecně považuje Česká republika, a tento závěr není vyvrácen ani ve vztahu k osobě stěžovatelky. Že měla stěžovatelka možnost v Polsku požádat o azyl, vyplývá přímo z jejích výpovědí v průběhu správního řízení. Stěžovatelka ve správním řízení potvrdila, že jí nic nebránilo, aby v Polsku požádala o azyl, že jí nikdo nebránil svobodně se v Polsku pohybovat a že neměla žádné problémy s tamními státními orgány. O azyl mohla požádat nejen na hranicích, ale též např. v místech, kde autobus v Polsku zastavil za účelem občerstvení. Na tom nic nemění skutečnost, že na takových místech se zpravidla nenacházejí žádné správní orgány, jež by byly připraveny přijmout žádost o azyl. Hodlá-li cizinec požádat v jiné zemi o azyl, musí být připraven překonat jisté překážky a případně sám kontaktovat relevantní státní orgány. Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že žalovaný správní orgán dospěl ke správnému závěru, že v daném případě jsou splněny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. e) cit. zákona. Jsou-li ve správním

řízení splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žadatele o azyl jako zjevně nedůvodné, protože tato osoba přišla ze třetí bezpečné země, pak je nerozhodné, jaké důvody vedou žadatele k žádosti o azyl, resp. zda by tyto důvody, nebyly by-li splněny podmínky aplikace § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., mohly být relevantní z pohledu § 12 cit. zákona. Proto jsou námitky stěžovatelky obsažené v kasační stížnosti, jež se týkají nezákonného jednání soukromých osob v zemi původu, nedůvodné, resp. ani v případě jejich prokázání by nemohlo být prostřednictvím nich zpochybněno rozhodnutí přijaté žalovaným.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá porušení procesních předpisů správním orgánem, konkrétně § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Stěžovatelka tak de facto dovozuje existenci důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm založena žádost o udělení azylu, vlastnoručně psané tzv. důvody žádosti, jakož i protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu, který byl se stěžovatelkou proveden, jakož i zprávy o situaci v Polsku, mimo jiné z pohledu hodnocení tohoto státu jako třetí bezpečné země. Informace obsažené v těchto listinách jsou podle Nejvyššího správního soudu řádným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., neboť z nich jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka přišla z Polska, do kterého se může vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byla vystavena pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu, a že zároveň nelze na Polsko vztáhnout překážky vycestování. V takovém případě žalovanému § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. přímo ukládá žádost jako zjevně nedůvodnou zamítnout. Ve světle těchto úvah pak Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že tento se porušení stěžovatelkou označených ustanovení správního řádu nedopustil. Výpovědi samotné stěžovatelky ve správním řízení a podklady zajištěné správním orgánem o situaci v Polsku představovaly potřebné podklady pro rozhodnutí a žalovaný tak dostál své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 správního řádu). Žalovaný své rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu opřel zejména o vlastní výpovědi stěžovatelky, které byly činěny po řádném poučení o významu výpovědi a o právech ve správním řízení a za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka. Situaci v Polsku z hlediska naplnění podmínek podle § 2 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. žalovaný zjišťoval ze zpráv vydaných ministerstvy zahraničních věcí České republiky a USA, a to ve vztahu k období, které předcházelo stěžovatelčinu odchodu ze země původu. Stěžovatelce bylo umožněno se k těmto i jiným podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit (což odmítla) a svou výpověď nad rámec odpovědí na položené otázky doplnit. Lze tak konstatovat, že správní orgán použil k dokazování prostředků, které nepochybně vedly ke zjištění, resp. objasnění skutečného stavu věci, a které jsou v souladu se zákony, resp. byly zákonným způsobem získány a provedeny. Nedošlo tedy ani k porušení § 34 odst. 1 správního řádu. Samotné rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení azylu tedy vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a po ověření, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákony, orgánem k přijetí takového rozhodnutí příslušným a že obsahuje předepsané náležitosti, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani námitce porušení § 46 správního řádu. Z uvedených důvodů je třeba rovněž odmítnout názor stěžovatelky, že by se žalovaný dopustil porušení základní zásady správního řízení uvedené v § 3 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že porušení uvedených ustanovení správního řádu nelze v žádném případě dovozovat ze skutečnosti, že v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné se žalovaný nezabýval důvody, které by případně mohly být azylově

relevantní z hlediska § 12 zákona č. 325/1999 Sb. Proto Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovatelem tvrzeného důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Pokud jde o námitku nesprávného posouzení existence překážek vycestování ze strany žalovaného, pak Nejvyšší správní soud v plném rozsahu aprobuje závěry učiněné krajským soudem ohledně nadbytečnosti příslušného výroku ve správním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že v případě, kdy žalovaný rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., je výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 cit. zákona výrokem nadbytečným (srov. např. rozsudek č. j. 2 Azs 147/2004 - 41 ze dne 9. 9. 2004, judikát publikovaný pod č. 409/2004 Sb. NSS). Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona, neboť za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Proto Nejvyšší správní soud námitce nesprávného posouzení existence překážky vycestování přisvědčit nemohl. Stejný závěr se pak uplatní i ve vztahu k námitce stěžovatelky, v kasační stížnosti blíže nespecifikované, že jí měl být udělen humanitární azyl podle § 14 cit. zákona (srov. např. rozsudek č. j. 4 Azs 35/2003 - 71 ze dne 10. 2. 2004). Humanitární azyl podle uvedeného ustanovení je možno udělit teprve v situaci, kdy správním orgánem byla posuzována existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 cit. zákona, avšak tyto důvody zjištěny nebyly. V případech, kdy důvody podle § 12 cit. zákona vůbec zjišťovány nejsou, protože je kasační stížnost zamítána jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 cit. zákona, pak nejsou splněny zákonné předpoklady pro přijetí rozhodnutí ve smyslu § 13 a § 14 cit. zákona. Jestliže se krajský soud přesto správností výroků o neudělení azylu podle § 14 a o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona zabýval a dospěl k závěrům o jejich správnosti, pak Nejvyšší správní soud jeho úvahy uvedené v tomto směru v jeho rozhodnutí potvrzuje, tj. ani on tyto jinak nadbytečné výroky rozhodnutí správního orgánu neshledává věcně nesprávnými.

Rovněž námitce, že žalovaný ani soud nepřihlédli dostatečně k osobní situaci stěžovatelky, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Soud předně nezpochybňuje, a nečinil tak ani žalovaný, ani krajský soud, že stěžovatelka mohla být v zemi svého původu vystavena bezdůvodnému a zavrženíhodnému jednání ze strany soukromých osob. V dané věci však nebyly tyto skutečnosti relevantní pro vydání rozhodnutí žalovaného, které je opřeno o skutečnost, že cizinec přišel ze třetí bezpečné země, a nikoliv o zjištění existence nebo neexistence azylově relevantních důvodů. Úkolem krajského soudu při přezkumu takového rozhodnutí je pak primárně zjistit splnění zákonných podmínek pro vydání tohoto druhu rozhodnutí. Žalovaný i krajský soud přitom vyšli z individuální situace stěžovatelky, avšak opět pouze z těch okolností jejího případu, které byly rozhodné pro posouzení správnosti aplikaci § 16 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 2 odst. 2 cit. zákona. Takový postup je však jedině správný, a to z důvodů již výše uvedených.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené tedy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo v souladu s § 16 odst. 1 písm. e) cit. zákona, ve vlastním řízení pak nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé a rovněž s přihlédnutím k § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání

kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovenému zástupci stěžovatelky platí stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé, ve výši 2 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu